

Οι παλιοί που ήρθαν, οι πιο πολλοί... δεν είχε και πάρα πολλούς λυράρηδες. Ήταν λίγοι οι λυράρηδες. Δεν ήταν εύκολο να κατασκευάσουν εκεί με ένα σκεπαράκι μια λύρα. Για να γινόταν μια λύρα εκεί, γιατί με ένα σκεπαράκι και να χτυπάει ν' αδειάζει το ξύλο, εύκολο δεν ήταν. Φέρανε λύρες από 'κει. Φέρανε πάρα πολλές λύρες από 'κει, σπάσανε, οι οποίες στη διάρκεια άλλες σπάσανε, λίγοι μπορούσαν να τα κρατήσουν σαν κειμήλια. Όταν ήρθανε από 'κει, όλοι, όταν ήρθαν οι Πόντιοι από 'κει και ήρθαν στην Ελλάδα, η λύρα δεν είχε καλό όνομα. Πώς ήταν τα ρεμπέτικα... τον λυράρη τον είχαν κάπως δηλαδή, όχι αλήτης, αλήτης! Με την έννοια ο λυράρης έπαιρνε τη λύρα, παρατούσε οικογένεια, παρατούσε τα πάντα και μπορούσε με τη λύρα να γυρίζει 3-4 μέρες. Επινε, σούρωνε, και γύριζε έπειτα από 4-5 μέρες στο σπίτι. Οι παλιοί οι λυράρηδες είχαν άλλη νοοτροπία. Δηλαδή πιο... Σήμερα έγινε επάγγελμα η λύρα. Οι παλιοί δεν ήταν έτσι. Αυτοί που παίζαν, πρώρα έπαιζαν για τον εαυτό τους και ύστερα για τον κόσμο. Και λεφτά να βγάζανε εκείνα τα χρόνια, μηδαμινά λεφτά να 'παιρνε, να του 'διναν κάτι, μετά έπαιρνε την παρέα του και πήγαινε αυτά τα λεφτά και τα 'τρωγε. Δηλαδή στο σπίτι δεν πήγαινε τίποτα. Γι' αυτό είχε κακό όνομα. Ιδίως όταν υπήρχε ένας τέτοιος λυράρης στο σπίτι, ο πατέρας ας πούμε και ήταν τα παιδιά, και πήγαινε το παιδί να παίξει, η μάνα τον κυνηγούσε, τον έδερνε, να μην την πιάσει, όχι να ασχοληθεί με τη λύρα! Γιατί προκοπή δεν είχε! Σήμερα τα πράγματα αλλάξαν, ήρθαν πάρα πολλοί από 'κει καλλιτέχνες, και μετά στην Ελλάδα που ήτανε δύο πολύ μεγάλοι καλλιτέχνες, ο λεγόμενος Γώγος ο Πατριάρχης και ο Χρυσάνθος ο τραγουδιστής, οι οποίοι αφήσαν ιστορία στον ελληνικό χώρο και πιστεύω ότι αν δεν ήταν αυτοί να συνεχίσουνε, ο Γώγος στη λύρα και ο Χρυσάνθος στο τραγούδι πιστεύω ότι δεν θα είχε τέτοια άνθηση το ποντιακό τραγούδι στην Ελλάδα.